

[Estrup]

Jeg synes, at der undervejs i arbejdet med disse lovforslag ligesom er sket et skift. Tilsyneladende har man i de ministerier, som har arbejdet med dem, næsten glemt, hvad sigtet er. Sigtet er, som vi forstår det, øget opsparring, ikke øgede afgifter. Det vil sige, at jo mere der kommer ind i afgift på de såkaldte forbrugslån, jo dårligere har den ordning virket, vi nu er i gang med at gennemføre. Dertil kan man føje, at det ikke har været sigtet at lave strukturændringer på kreditmarkedet. Dermed tænker jeg på, at der faktisk er en strukturændring ud over det, man kunne have frygtet, vedrørende forholdet mellem realkrediten og pengeinstitutterne.

Det første spørgsmål om opsparring kontra afgift på forbrugslån synes jeg man meget klart ser illustreret i restfinansieringen. Jeg kan ikke forstå, hvorfor det er rimeligt, at de sidste 20 pct. af værdien af det, man opfører, eller det, man skal have belånt ved ejerskifte, skal der betales forbrugslånsafgift af. Sagen er, at selv om folk måtte komme af med denne afgift, har man ingen sikkerhed for, at der er en opsparring i det lån, de måtte vælge at tage.

Vi må se i øjnene, at en række mennesker, som ønsker at anskaffe sig egen bolig, faktisk ikke er i stand til at præstere den opsparring på 20 pct., som her forudsættes som udbetaling, hvis man vil undgå afgiften. Ja men skal vi så opkræve en afgift og sige, at erved vil vi straffe jer? Ja, det skulle vi, hvis vi kunne opnå noget fornuftigt ved det, men realiteten er, at man ikke opnår andet end afgiften. Derimod kunne man ved at pålægge de pågældende at optage restfinansieringen som realkreditlignende lån opnå en bedre og større opsparingsandel. Det må være det, det hele går ud på, og derfor kan vi ikke se det formålstjenlige i reglerne om, at restfinansiering nødvendigvis skal føre til en afgift svarende til forbrugslånsafgiften.

Det tilsvarende problem gør sig i et vist omfang gældende, når det drejer sig om andelsboliger. Jeg vil også godt nævne anpartsboliger og i og for sig indskuddene i almennyttige boliger. Her har vi igen spørgsmålet om finansiering af noget, der har med boligen at gøre. Det, det må dreje sig om, er at sikre, at denne finansiering er opsparings- tung, ikke at vi får en afgift på den, men at vi får en opsparring.

Heldigvis har der tilsyneladende været bred enighed om, at vi skal sikre, at andelsboligerne ikke får denne bombe lagt under sig. Men jeg synes også, det skal understreges, at det er helt unødvendigt at have en sådan bombe i forbindelse med denne type långivning. Det, vi burde kunne sikre, var, at der sker en opsparring, og at det er den valgmulighed, vi giver folk.

Endelig er der det sidste punkt, hvor jeg synes, at sigtet er glemt i forbindelse med denne lovgivning. Det drejer sig specielt om det af lovforslagene, der hedder nr. L 12, om lån mod pant i fast ejendom, men ikke i realkreditinstitutter.

Loven indeholder en § 1, hvor man sætter nogle meget stramme regler for, hvordan og på hvilke vilkår der kan ydes sådanne lån mod pant i fast ejendom. Det er regler, som betyder, at man faktisk ikke længere vil kunne give kassekredit på normale betingelser, og det synes vi ikke kan være rimeligt. Det vil i realiteten betyde, eftersom man må gå ud fra, at de bestemmelser, der står i § 1 i nr. L 12, gælder både for erhvervsdrivende og for ikke-erhvervsdrivende, at man rammer en række erhvervsdrivende, som ikke længere vil kunne få den kassekredit, som de har brug for i deres virksomhed. Jeg kan ikke tro, det er gennemtænkt, og jeg synes i hvert fald, at vi må have belyst, hvad argumenterne er, under udvalgsarbejdet. Jeg mener, det er en paragraf, vi med stor sindsro kunne udelade af lovforslaget.

Så vil jeg slutte af med nogle mere specielle bemærkninger, og de vedrører specielt realkreditloven. Vi kan altså tilslutte os, at der nu gennemføres en konstruktion med de såkaldte mikslån, men vi kan ikke se, det er rimeligt, at man skal sondre mellem, om disse lån gives i forbindelse med ejerskifte, eller om de gives i forbindelse med om- og tilbygning. Oven i købet ville jeg sige, at der kunne være beskæftigelseshensyn, som talte meget klart for, at man skulle give et lempeligere mik i forbindelse med om- og tilbygning end i forbindelse med ejerskifte. Men det rimeligste ville dog nok være, at man havde ensartede regler for de to typer. Vi kan ikke se det formålstjenlige i, at man nu skal have forskellige sæt af miks. Det vil dog vist komplicere hele denne nye konstruktion.

Det andet punkt, jeg gerne vil tage frem, drejer sig om noget, som realkrediten meget